

Laodicea, poporul judecății

23 decembrie 2008

Gili Cârstea

Prietenii mei tele-evangheliști discutau recent, într-un talk-show religios, subiectul judecății de cercetare și produsul final al acesteia, o generație care va birui păcatul și fărădelegea.

Ei sugerau că, deși conceptul judecății poate fi susținut cu Biblia, modul în care este el înțeles și aplicat în teologia adventistă este aberant, lipsit de logică și complet nefolositor. Judecata de cercetare, spun ei, a fost o soluție de ieșire din criză, o încercare nereușită de a spăla rușinea eșecului din 1844.

Spre a ilustra modul în care trebuie înțeles conceptul judecății de cercetare, ei făceau trimitere la imaginea despre flanelograf pe care o folosesc eu într-un material legat de cartea Păcatul Cetății [aici], numind acea metaforă „o expresie fericită.”

Câteva clarificări se impun, deoarece eu constat că prietenii mei folosesc foarte nefericit această „expresie fericită,” cu totul în afara credinței mele cu privire la subiectul în discuție.

Este adevărat, eu cred că judecata de cercetare este prost înțeleasă, greșit prezentată, și inutil întreținută, în forma actuală, așa cum este ea cunoscută în biserică. În cel mai simplist, convenabil și naiv mod, noi am luat ceremoniile sistemului iudaic de pe pământ, și le-am transferat în cer, fără să înțelegem că ele sunt doar metafore despre realități extrem de profunde, și de a căror înțelegere corectă depind atât de multe în marea controversă.

Dar să speculezi bezna actuală a unui popor adormit spre a ridiculiza, caricaturiza și lepăda un adevăr fundamental al bisericii pe care o reprezinți, și care te hrănește în cel mai real sens al cuvântului, este o situație foarte nefericită. Să condamni și să caricaturizezi un adevăr esențial al planului de mântuire doar pentru că poporul îl proclamă naiv, nu este nici elegant, nici folositor, nici acceptabil.

Poporul nu are nicio vină aici. Ceea ce i s-a predicat, aceea crede. Ani de zile oamenii li s-a prezentat varianta ceremonială a judecății de cercetare, și acum ne batem joc de ei că se frisonază inutil la gândul judecății, că devin paranoici întrebându-se dacă nu cumva judecata a trecut de ei, și prin urmare ce rost mai are să joace vreun rol în piesa asta a evlaviei de paradă. Prietenii mei

spuneau că ei chiar cunosc astfel de indivizi care au devenit paranoici de frica judecății de cercetare.

Eu personal nu am văzut niciunul, dar dacă în biserica mondială judecata de cercetare a produs doar câțiva paranoici, pe care îi cunosc doar amicii mei (și cu siguranță că paranoicii nu fac parte din corpul pastoral), atunci este cazul să caute motive mai serioase pentru a respinge conceptul judecății de cercetare.

Ceea ce constat eu este că lipsa înțelegerii corecte a judecății de cercetare, sau, mai exact, prezentarea ei greșită, a produs și întreține epidemia de laodiceanism, extinsă la nivel global, și pentru care corpul pastoral – din care cu onor prietenii mei fac parte – nu are nicio soluție.

Departate de a se frisona la gândul judecății, poporul acesta doarme liniștit, sub aripa protectoare a îndreptăririi, scufundat mai adânc ca niciodată în asemănare cu lumea, mai dispus ca niciodată la compromis teologic, visând la Noul Pământ în timp ce face orice sacrificiu pentru un loc cât mai confortabil pe acest vechi pământ.

Și de ce s-ar ocupa frații de altceva, dacă oricum nu au niciun rol în justificarea onoarei lui Dumnezeu, dacă tot ce le trebuie ca să meargă în cer este îndreptățirea prin credință, dacă revenirea lui Hristos nu poate fi grăbită sau întârziată, și dacă ispășirea a fost completă la cruce?

Departate de a se frisona cu gândul la judecată, poporul nostru aleargă disperat după bulgărele de aur, plecat în adorare șase zile pe săptămână la picioarele lui Mamona, ca să poată aduce Domnului în sabat o zecime cât mai consistentă.

Să zâmbești condescendent în fața unei caricaturi la care și tu ai contribuit substanțial, ar trebui să fie jenant pentru un membru al corpului pastoral. Cui folosește acest exercițiu de inutilitate? Ce vină are poporul că profesorii lui nu mai reușesc să treacă de faza cu flanelograful? În loc să vină pe genunchi să ceară iertare bisericii pentru contribuția lor la această imagine primitivă despre judecată și ispășire, prietenii mei dau vina pe flanelograf, dorind să-l vadă cât mai repede la lada de gunoi.

Flanelograful n-are nicio vină. El are un scop didactic, potrivit categoriei de vârstă pentru care este folosit. Pe o cale potrivită cu mintea și experiența lor, copiii află despre fapte, evenimente și situații pe care nu le-ar putea înțelege altfel. Aceasta nu înseamnă că cele prezentate prin intermediul flanelografului sunt mituri, legende urbane. Nu poți afirma că judecata de cercetare este o tehnică de a spăla eșecul din 1844, stând în fața flanelografului și arătând cu degetul, făcând remarci umilitoare la adresa naivilor din bănci. Calea corectă este să chemi pe educatorii poporului acesta jefuit la standardul lui Pavel din Evrei 5:11-14, la o mai profundă înțelegere a felului în care a fost Hristos „făcut desăvârșit,” ca apoi să fie făcut „urzitorul unei mântuiri veșnice” (Evr 5:9).

Dacă am folosi sensul expresiei biblice, judecata nu ar crea nicio dificultate. În limbajul spiritual, judecata înseamnă izbăvire, eliberare. Cartea numită Judecătorii este o pledoarie pentru această poziție. Judecătorii din vechime nu erau președinți de tribunale, ci izbăvitori, oameni prin care Dumnezeu elibera poporul de sub dominația triburilor războinice din jur:

„Copiii lui Israel au strigat către Domnul, și Domnul le-a ridicat un izbăvitor, care i-a izbăvit: pe Otniel, fiul lui Chenaz, fratele cel mai mic al lui Caleb” (Jud 3:9).

„Copiii lui Israel au strigat către Domnul, și Domnul le-a ridicat un izbăvitor, pe Ehud, fiul lui Ghera, Beniamitul, care nu se slujea de mâna dreaptă” (Jud 3:15).

„După el, a urmat Șamgar, fiul lui Anat. El a ucis șase sute de oameni dintre Filistenii cu un otig de plug. Și el a fost un izbăvitor al lui Israel” (Jud 3:31).

Judecătorii era izbăvitori, mântuitori, eliberatori, precursori ai marelui Izbăvitor, Judecător, Mântuitor, pe care Dumnezeu urma să-l ridice din neamul lor pentru izbăvirea poporului Său: „Îi vei pune numele Iosua, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale” (Mat 1:21).

Purtând numele marelui conducător din vechime, prin care Dumnezeu a scos pe Israel din pustie și l-a trecut Iordanul în Țara Promisă, Mesia urma să scoată pe poporul Său din pustia păcatului, trecându-l granițele în patria cerească. Marele nostru Izbăvitor, Căpetenia mântuirii noastre, are o misiune clar precizată de înger: „Va mântui pe poporul Lui din păcatele Sale.”

În metaforele planului de mântuire, Ziua Ispășirii era momentul când poporul lui Dumnezeu, cu păcatele mărturisite prin sângele mielului de jertfă adus la sanctuar în tot cursul anului, era curățit, eliberat, mântuit din păcat. Când marele preot ieșea din Sfânta Sfintelor, lucrarea era încheiată, poporul era eliberat de păcat, izbăvirea promisă era realizată.

Tot așa se întâmplă în realitate. Dumnezeu realizează asupra credincioșilor veniți la Sanctuar, la judecată, o lucrare structurală majoră, complexă, chiar dacă ea se realizează la simpla rostire a cuvântului creator.

Lui Ezechiel i-au fost descoperite schimbările pe care Dumnezeu le va face asupra copiilor Săi veniți la judecată:

- „Căci vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge din toate țările, și vă voi aduce iarăși în țara voastră.

- „Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idolii voștri.

- „Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima din piatră, și vă voi da o inimă de carne.

- „Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele” (Eze 36:24-27).

Acestea sunt operațiuni majore, schimbări radicale ale ființei umane, cu adevărat o nouă lucrare de creație, o altă naștere, apariția unui nou tip de ființe umane, oameni părtași de natură divină. Până acum așa ceva nu s-a întâmplat decât cu Domnul Hristos, al doilea Adam. El a fost prima ființă de pe pământ, de la căderea lui Adam, în care acest scop al lui Dumnezeu a fost realizat (DA 161). Ziua Ispășirii, sau a judecății, nu face decât să ducă întruparea colectivă a lui Hristos la finalul preconizat de Dumnezeu. Nunta, Ziua Ispășirii, Judecata de cercetare, curățirea Sanctuarului, toate sunt expresii ale aceleiași lucrări: Legământul cel veșnic.

Atunci când Legea – caracterul lui Dumnezeu – este scrisă într-o inimă curățită de păcat, oamenii încetează să mai păcătuiască. Legea Duhului de viață a înlocuit legea păcatului și a morții, iar scopul lui Dumnezeu a fost atins. Acum ei pot fi folosiți în marea și ultima lucrare pe care Dumnezeu o are de făcut pentru omenirea întreagă, eveniment pe care noi îl numim „Marea Strigare,” și care va aduce pe orice om la o ultimă alegere înainte de închiderea harului:

„De aceea voi sfinți Numele Meu cel mare, care a fost pângărit printre neamuri, pe care l-ați pângărit în mijlocul lor. Și neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfințit în voi sub ochii lor” (Eze 36:23).

Prin urmare, Judecata este cea mai bună veste cu putință. Toți cei care au credința lui Isus, și răspund invitației la Nuntă, vor fi eliberați de păcat, fără excepții sau condiții. Fără bani și fără plată, atrași de frumusețea neprihănirii admirată în Fratele nostru mai mare, suntem așteptați în Locul Prea Sfânt al noului legământ, acolo unde Dumnezeu și omul „se întâlnesc.”

Când se spune că „totul este gata,” aceasta înseamnă că haina de lumină a neprihănirii „nu are niciun fir de origine omenească,” și că nu putem contribui cu nimic la obținerea ei. Prin urmare, nici nu ni se reproșează eșecurile trecute, oportunitățile pierdute, sau evlavia fără putere în care ne-am complăcut atâția ani. Cerul știe foarte bine de ce este capabilă natura umană sub robia legii păcatului și a morții. De asemenea, s-a dovedit în Hristos, în fața întregului univers – îngeri sau oameni – le ce nivel poate fi adusă natura umană atunci când este unită cu natura divină.

Acum, prin lucrarea izbăvitoare a judecății, Dumnezeu așează înaintea noastră această ofertă uluitoare, aproape fantastică. El așteaptă să facă din biserica Sa „continuarea întrupării lui Hristos” (The EGW 1888 Materials, 1709), aducerea Trupului la „statura plinătății lui Hristos,” capul Bisericii.

Concluziile declarației monumentale din Ezechiel 36:23 vin de la sine, și clarifică toate îndoielile noastre cu privire la necesitatea curățirii sanctuarului în Ziua Ispășirii finale:

- Numele lui Dumnezeu a fost „pângărit” de biserica Sa, prin amestecul de evlavie și nelegiuire din viața noastră;

- Neamurile au fost astfel amăgite să se închine lui Baal deghizat în Hristos, așezat „în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu”;

- Neamurile vor înțelege cine este adevăratul Dumnezeu doar atunci când El va fi sfințit în noi sub ochii lor.

Chemarea la judecată este, în esență, o invitație de a accepta realizarea scopului lui Dumnezeu cu poporul Său, de a ne convinge să venim la Nuntă: „Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare.”

Unii dintre pastorii noștri, încântați de poleiala științifică a teologiei reformaționiste, resping vehement acest concept al curățirii totale de păcat în Ziua Ispășirii. Argumentul lor este că Dumnezeu nu așteaptă, nu cere și nu produce o stare de desăvârșire într-o presupusă generație finală. Ei spun că mântuirea a fost și va fi mereu „doar prin credință,” iar tot ceea ce face Dumnezeu în această lucrare este să ne declare sfinți. Ei îl citează pe Luther cu faimoasa lui formulă „simul justi et peccatores” (simultan drepti și păcătoși), pe care o consideră ecuația finală în orice discuție despre biruința asupra păcatului. Adică, până la plecarea spre cer vom fi păcătoși de fapt, și sfinți de drept; deși trăim în păcat, cerul alege să ne declare sfinți, deoarece credem în jertfa ispășitoare a lui Hristos.

Aceasta este esența legalismului. Ei consideră că mântuire înseamnă o declarație legală, juridică, prin care ni se schimbă statutul, fără să ni se schimbe starea. Păcătuim, dar cerul se face că nu vede. Facem răul pe care îl urâm, dar suntem declarați sfinți din cauza legii pe care o iubim.

După această teologie, ambiguitatea din Romani șapte nu va fi niciodată rezolvată, iar Pavel nu trebuia să se mai obosească să scrie și capitolul opt.

„Iubesc binele dar fac răul” este toată evanghelia, dincolo de care reformaționiștii noștri, alături de creștinismul popular, nu mai reușesc să vadă nimic, sau văd doar „anatema,” cu toate că Pavel striga disperat: „O, nenorocitul de mine, cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Rom 7:24).

„Nenorocitul de mine” este nenorocitul de laodicean, care se mândrește în dualismul evlaviei de paradă explicat de marele apostol: „Așfel, deci, cu mintea, eu slujesc legii lui Dumnezeu; dar cu firea pământească, slujesc legii păcatului” (Rom 7:25).

Nu-l acuzăm pe Luther pentru perspectiva limitată a lui „simul justi et peccatores” deoarece, la acea dată, era chiar foarte mult. Era revoluționar. Dar acela era doar un început timid al ieșirii din bezna secolelor papale. Lumină adițională a venit mereu de atunci încolo, iar cei care nu țin pasul cu ea o fac spre rușinea lor veșnică.

Pavel rezolvă magistral impasul lui „simul justii et peccatores” în capitolul imediat următor. El spune că izbăvirea după care striga disperat în capitolul șapte este marea realizare a evangheliei, deoarece în ea este descoperită „puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Rom 1:16). Este o „neprihănire pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință,” aceasta fiind „credința lui Isus.”

„Puterea lui Dumnezeu pentru mântuire.” Dacă Dumnezeu poate să declare pe păcătoși sfinți, datorită credinței lor în Isus, de ce nu ar putea să-i și elibereze de „acest trup de moarte,” tot prin aceeași credință? Dacă ne iartă și ne îndreptățește prin credință, de ce nu ar putea și să ne vindece total de păcat prin aceeași credință? Ce este nepotrivit în credința care vindecă? Dacă un grăunte de credință spune muntelui să se mute, iar acesta ascultă și se supune, de ce oare credința lui Isus să fie incapabilă să ridice din ruină un templu pentru locuirea Duhului Sfânt?

Domnul Hristos a avut o confruntare cu strămoșii liberalilor noștri de azi. Un grup de cărturari se adunaseră să vadă și să audă pe noul profet din Nazaret. Stăteau în mulțime și ascultau cuvintele vieții. Câțiva bărbați au adus pe targă un bolnav, un paralytic, și deoarece nu reușeau să intre în camera unde se afla Isus, au desfăcut acoperișul și l-au coborât cu funii la picioarele Învățătorului. Văzându-le credința și perseverența, El a spus bolnavului: „Omule, păcatele îți sunt iertate” (Luca 5:20). Dar nu s-a întâmplat nimic. Sigur, omul se bucura să audă că păcatele îi sunt iertate, deoarece în societatea lor predomina credința că suferința și moartea sunt pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcat. Dar spera la mai mult, căci nu era prea încântat să fie iertat, dar să se întoarcă acasă tot pe targă.

Între timp, cărturarii noștri luminați făceau calcule. Cine poate ierta păcatul, afară de Dumnezeu? Cu ce drept iartă acest rabin? A fost un prilej măreț ca Hristos să demonstreze valoarea nebănuită a iertării prin credință. Iertarea însemna vindecare, izbăvire în cel mai profund sens: „Ce este mai lesne, a zice: „Păcatele îți sunt iertate” sau a zice: „Scoală-te, și umblă?” Dar, ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele, „Ție îți poruncesc” a zis El slăbănogului „scoală-te, ridică-ți patul, și du-te acasă” (Luca 5:23-24).

Slăbănogul din acest episod este biserica, aflată în starea laodiceană descrisă de Pavel în Romani șapte. Cu mintea, biserica slujește legii lui Dumnezeu, fără discuție. Dar cu firea pământească ea slujește legii păcatului, în ilustrația lui Pavel „bărbatul,” „omul cel vechi” (Rom 7:2). Apostolul spune că așa ceva este adulter spiritual, în care Hristos nu Se poate complăce. Cât timp trăim în robia firii pământești, orice „relație” cu Hristos este adulter spiritual. (Ah, cât de des aud și citesc în publicațiile noastre că trebuie să avem „o relație” cu Hristos!).

Și acum urmează tragedia: Dreapta radicală spune că printr-un riguros program de fapte, plus ajutorul lui Dumnezeu, trebuie să biruim progresiv orice păcat, până nu vom mai avea niciunul. Stânga liberală spune că aceasta este o prostie, că am fost deja mântuiți în clipa când am crezut în Hristos, și că nu avem

nevoie de nicio vindecare sau biruință, deoarece biruința a fost obținută de Hristos, în numele nostru.

Ambele versiuni șchioapătă serios, în lumina doctrinei noastre fundamentale despre Sanctuar.

Fariseii sunt eronați, deoarece legea păcatului și a morții care ne controlează nu poate fi anulată, detronată, de biruințe asupra unor păcate particulare. Iudeii au încercat această metodă, și au finisat-o până la nivel de artă, ca să constate mai târziu că „toți am ajuns ca niște necurați, și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită. Toți suntem ofiliți ca o frunză, și nelegiuirile noastre ne iau ca vântul” (Isa 64:6).

Saducheeii sunt de asemenea eronați, deoarece iertarea care nu produce vindecare de păcat, părtășie cu natura divină, este inutilă. Hristos a iertat întreaga omenire prin jertfa Sa, dar prin aceasta El doar a deschis drumul spre locul Prea Sfânt, acolo unde natura umană și natura divină se unesc, sunt așezate în starea lor naturală, dinainte de căderea în păcat. Să crezi că Hristos te-a iertat, dar să nu vii la judecată, la Nuntă, la unirea dintre divin și uman, la împlinirea noului legământ, este o scurtătură ticăloasă care a dus protestantismul popular direct în brațele balaurului, la picioarele unui tron părăsit de Hristos. Și îl va duce curând în tripla alianță care va alunga harul și protecția lui Dumnezeu de pe pământ.

Reformaționistii noștri au nevoie să mai mediteze puțin la doctrina îndreptăririi prin credință. Decretul preluat de Pavel din Habacuc sună un pic mai altfel decât l-au înțeles ei: „Cel neprihănit va trăi prin credință.” Da, cel neprihănit, nu cel păcătos, cum încearcă ei să ne convingă.

Slăbănogul a fost vindecat prin credință, nicio discuție. Dar a fost vindecat, nu declarat sănătos printr-un decret divin. Hristos nu i-a dat un certificat medical prin care legifera o vindecare virtuală, deși omul rămânea mai departe paralizat. Puterea creatoare care-L însoțea a acționat cât se poate de material asupra corpului, minții, aceluși om, făcând schimbări dramatice, observabile, palpabile. Da, instantaneu, și nu prin terapii, tratamente, gimnastică medicală, pastile dubioase sau tratamente naturiste. Instantaneu, prin puterea creatoare a Tatălui care locuia în El, și nu prin intermediul farmakiei omenești.

Tot așa se va întâmpla cu biserica, atunci când se va lăsa convinsă să vină la Judecată, la Nuntă. Oamenii vor putea constata în direct, „sub ochii lor,” cine este Dumnezeul Creator și cine este impostorul pe care l-au confundat cu Dumnezeu. Prin credința lui Isus, oamenii vor fi izbăviți, vindecați, făcuți un templu al lui Dumnezeu prin Duhul prin aceeași putere creatoare ce a adus lumile la existență. Puterea care iartă, îndreptățește, este capabilă să și vindece, să mântuiască, să scrie Legea în inimă și minte. Atunci sanctuarul va fi curățit, justificat, restaurat, adus la starea lui inițială, aceea în care omul și Dumnezeu erau uniți. Orice „relație” cu Hristos va înceta, deoarece s-a produs căsătoria, scopul etern al lui Dumnezeu în creațiune.

Argumentul principal în combaterea conceptului unei generații care va trăi fără păcat înainte de închiderea harului este teama de himera dispensaționalismului. Stânga liberală spune că Dumnezeu nu schimbă niciodată maniera prin care mântuiește pe oameni. Așa cum au fost mântuiți sfinții generațiilor trecute, la fel vor fi mântuiți și sfinții ultimei generații. Cu alte cuvinte, dacă sfinții generațiilor trecute au păcătuit până la moarte, dar au fost primiți prin sângele jertfei, prin credință, tot la fel se va întâmpla și cu ultima generație. Atâta timp cât au credință în jertfa ispășitoare, sfinții ultimei generații vor fi mântuiți, deși trăiesc în păcat.

Când nu vor mai trăi în păcat? Răspunsul lor este: Când trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, imediat înainte de plecarea la cer. De ce atunci și nu mai înainte, sau după, în timpul călătoriei spre cer? Deoarece, spun ei, nu este posibil să trăiești fără păcat atâta timp cât acest trup de moarte nu este schimbat. Și desigur, nu după, deoarece nu poți părăsi planeta cu un trup muritor și cu obiceiuri rele nebiruite.

Să analizăm această explicație.

Că Dumnezeu nu mântuiește pe oameni prin metode diferite, suntem perfect de acord. Ceea ce susținem noi, în acord cu doctrina Sanctuarului, este că toți mântuiții veacurilor, de la Abel la ultima generație, sunt salvați în Ziua Ispășirii, și nu în afara ei, separat sau dispensațional.

Altfel spus, mântuiții veacurilor trecute sunt salvați exact ca și sfinții din generația în viață, și nu diferit. Eroarea fatală a ofertei liberale vine din faptul că, refuzând lumina despre Sanctuar, nu pot înțelege că sfinții din morminte nu au fost mântuiți în viață, sau la momentul morții lor. Da, au fost iertați prin credință, și au murit în credința lui Isus, dar acest act nu este decât pașaportul pentru participarea la o lucrare ulterioară, începută abia în 1844.

Prin credința lui Hristos, numele acestor oameni au fost scrise în Cartea Vieții. Dacă până în momentul morții au păstrat această credință, sau chiar dacă au obținut-o în ultimele lor clipe, precum tâlharul de pe cruce, numele lor este păstrat în Cartea Vieții. Dar aceasta nu înseamnă că omul respectiv a fost mântuit. El a beneficiat doar de prima fază a lucrării de mântuire, și anume iertarea. A doua fază, curățirea de păcat, urma să aibă loc mai târziu, chiar dacă în lipsa lui.

Cum se face această curățire în lipsă? Este ea legitimă, conformă cu dreptatea?

Uriașa memorie biologică a Marelui Server ceresc, trupul lui Hristos, dacă vreți, conține o copie fidelă a fiecărui individ care s-a născut vreodată pe pământ. De la ADN până la ultimele detalii de comportament, totul este înscris cu fidelitate acolo. De la schimbări fizice sau fiziologice până la gânduri, aspirații sau dorințe nemărturisite, totul este actualizat clipă de clipă în copia din cer. Între original și copie are loc o permanentă sincronizare. Orice schimbare în original se reflectă

imediat în copie. O copie a ființei noastre există acolo, salvată pentru scopuri de mare importanță. În acest sens se spune despre noi că locuim în cer, că ne aflăm în Sanctuar (Apoc 11:1).

Pavel a încercat o slabă explicație, dar ce putea spune, cu informațiile și limbajul vremii lui? Și totuși, din cuvintele lui putem înțelege conceptul acesta atât de familiar pentru generația informatică a zilelor noastre:

„Știm, în adevăr, că, dacă se desface casa pământescă a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână, ci este veșnică. Și gemem în cortul acesta, plini de dorința să ne îmbrăcăm peste el cu locașul nostru ceresc, negreșit dacă atunci când vom fi îmbrăcați nu vom fi găsiți desbrăcați de el. Chiar în cortul acesta deci, gemem apăsăți; nu că dorim să fim desbrăcați de trupul acesta, ci să fim îmbrăcați cu trupul celălalt peste acesta, pentru ca ce este muritor în noi, să fie înghițit de viață” (2 Cor 5:1-4).

Destul de bine, pentru acea vreme, nu? Pavel încerca aici să explice că Dumnezeu are o copie de siguranță a ființei noastre, un backup total pe Serverul ceresc.

O definiție a expresiei „backup” sună astfel în manualele de informatică:

„În tehnologia informației, backup înseamnă realizarea de copii ale datelor, astfel ca aceste copii să poată fi folosite pentru a restaura originalul, în urma unui eveniment ce a produs pierderea datelor. Aceste copii sunt numite backups, și sunt folosite în două cazuri: Mai întâi, pentru a restaura o stare produsă de un dezastru (numită recuperare după dezastru), iar apoi, spre a restaura un număr mic de fișiere, după ce acestea au fost șterse sau corupte accidental.”

Există o copie a acestui corp, și nu este nicio problemă dacă actualul corp este distrus, dacă „se desface” casa trupului nostru local, originalul. Dumnezeu păstrează în memorii indestructibile tot ce ține de persoana noastră, în întreaga ei complexitate.

Directoarele de pe Serverul din cer stochează însă diferențiat pe locuitorii planetei pământ. Copiile unora dintre ei, din motive obiective, sunt păstrate într-un director numit „Cartea vieții Mielului” (Ce idee glorioasă, că ființele „salvate” acolo reprezintă viața Mielului! Ei sunt viața Lui, sufletul Lui, speranța Lui!).

Copiile altora sunt păstrate într-un alt director, numit „Cartea Morții.” Aici sunt păstrate copiile celor care au ales rebeliunea, s-au complăcut în nelegiuire și au respins oferta mântuirii și vindecării făcută omenirii cu un preț uriaș, chiar viața lui Dumnezeu. Aceștia, deși au murit și prin moarte și-au sigilat destinul, vor fi chemați odată la viață, așa că și copiile ființei lor sunt păstrate, menținute în „cărți,” deși asupra lor nu se mai face nicio modificare, nicio intervenție.

Să ne întoarcem la curățirea Sanctuarului.

Prin Daniel, Dumnezeu spune că Sanctuarul va fi curățit după ce vor trece 2300 de seri și dimineți de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului. Aceasta înseamnă 1844.

Expresia „curățit” este destul de controversată, fiecare traducere a Bibliei oferind o altă semnificație a termenului taher, folosit de îngerul care i-a vorbit lui Daniel. Orice ar fi vrut să spună îngerul, termenul justifică lucrarea din Sanctuar așa cum au înțeles-o pionierii, indiferent dacă este vorba de „curățit,” „restaurat,” „refăcut,” „adus la starea lui inițială,” sau orice altă traducere ar suporta el. Un singur lucru nu înseamnă taher, și anume: Taher nu înseamnă că Sanctuarul va fi lăsat așa cum este, adică întinat, spurcat, călcat în picioare de cornul cel mic, devastat de vrăjmașii care au intrat în el cu topoarele, ca într-o pădure frumoasă (Ps 74).

Sanctuarul a fost întinat din cauza prezenței în el a copiilor de siguranță ale locuitorilor pământului, pe care Dumnezeu le păstrează pe Serverul ceresc. Viața fiecărui om a fost salvată în memoria cerească, cu toată povara de stricăciuni, defecte de caracter moștenite sau cultivate, păcate de tot felul sau deficiențe fizice. Moartea a pus capăt unei vieți de păcat, a sigilat o realitate pe care omul nu o mai poate schimba. Originalul a fost distrus, iar copia de siguranță din cer a rămas la stadiul ultimei actualizări, clipa morții.

Locuitorii pământului care se odihnesc în morminte se împart în două categorii: Cei care au rămas loiali rebeliunii lui Satana, și cei care au trecut de partea lui Dumnezeu, prin credința în Mântuitorul promis în Eden.

În 1844 a început lucrarea prefigurată de Ziua Ispășirii din sistemul ceremonial. Cărțile „au fost deschise,” directoarele din Cartea Vieții Mielului au fost accesate, iar copiile memorate acolo au intrat într-un proces de editare, de reparare, restaurare, aducere la starea inițială. Templul inimii este refăcut, și pregătit pentru instalarea noului sistem de operare, pentru întoarcerea Șekinei. Lucrând asupra copiei, Marele nostru Preot înlătură tot ce este murdar, necurat sau defect, nepotrivit cu proiectul inițial al creațiunii.

Această uriașă lucrare de editare se face însă doar pentru oamenii care au dorit, care au sperat și cerut cu seriozitate o astfel de intervenție în viața și ființa lor. Strigătul inimii lor, pe când erau în viață, a fost acela al lui David, într-o formă sau alta: „Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, șterge fărădelegile mele! Spală-mă cu desăvârșire de nelegiuirea mea, și curățește-mă de păcatul meu!... Curățește-mă cu isop, și voi fi curat; spală-mă, și voi fi mai alb decât zăpada... Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!” (Ps 51:1-10).

Modelate corect, curățite și aduse la starea inițială, copiile ființei lor sunt păstrate în Cartea Vieții Mielului. Pe baza acestor copii, persoanele respective vor fi chemate la viață la prima înviere. Mai precis, ele sunt recreate după copiile de rezervă păstrate în cer, acum curate, „spălate în sângele Mielului.”

Toate celelalte nume, ale morților care nu au dorit această curățire, rămân nemodificate, și sunt transferate în alt director, de unde vor fi chemate la viață la a doua înviere, după mileniu. În termenii Scripturii, ei sunt șterși din cartea Vieții Mielului.

Revin acum la definiția expresiei backup, pentru a clarifica ce se întâmplă cu generația în viață a poporului lui Dumnezeu, ultima generație, care a dorit eliberarea de păcat:

„În tehnologia informației, backup înseamnă realizarea de copii ale datelor, astfel ca aceste copii să poată fi folosite pentru a restaura originalul, în urma unui eveniment ce a produs pierderea datelor. Aceste copii sunt numite backups, și sunt folosite în două cazuri: Mai întâi, pentru a restaura o stare produsă de un dezastru (numită recuperare după dezastru), iar apoi, spre a restaura un număr mic de fișiere, după ce acestea au fost șterse sau corupte accidental.”

Bun. Copiile de siguranță sunt păstrate pentru două cazuri deosebite. Primul caz, când are loc un dezastru, adică toată informația de pe hard disk a fost pierdută, compromisă iremediabil. Acesta este cazul celor morți în Hristos. Moartea este dezastrul care spulberă toată „informația” despre persoana lor. Totul este pierdut, și ca să existe o înviere trebuie folosite fișierele de siguranță, backup-ul din memoria cerească.

Dar ele, așa cum sunt, nu pot fi folosite pentru reinstalare deoarece ar produce din nou moarte. Aici intervine funcția de Izbăvitor a Marelui nostru Preot. Copia de siguranță este editată, „curățită,” este înlăturată orice defecțiune fizică sau morală, iar când va fi încărcată în trupul nou creat la înviere după acest tipar, omul va fi un templu sfânt în Domnul, „fără pată, zbârcitură sau ceva de felul acesta.” Cei ce sunt astfel „în Hristos” devin „o făptură nouă.” Scopul etern al lui Dumnezeu este realizat.

Al doilea caz se adresează celor găsiți în viață, ultima generație a poporului lui Dumnezeu. Definiția spune că backup-ul, copia de siguranță, mai folosește și „spre a restaura un număr mic de fișiere, după ce acestea au fost șterse sau corupte accidental.”

Când curățirea Sanctuarului ajunge la cei vii, avem o altă situație. Multe fișiere există, sunt valide și nu au nevoie de modificări, în special cele legate de domeniul fizic. Corpul nu este rău în sine, chiar dacă suferă efectele deciziilor greșite luate sub controlul legii păcatului și a morții. Altele însă au nevoie de schimbări dramatice, mai ales cele din domeniul spiritual, precum sufletul și spiritul, cu întinarea grosieră la care au fost supuse prin despărțirea de izvorul vieții la început, în Adam. Templul inimii trebuie refăcut, curățit, restaurat spre a face față unirii, părtășiei cu natura divină realizată în Ziua Ispășirii pentru cei vii.

Lucrarea de curățire asupra celor în viață nu se face însă progresiv, în timpul vieții, ci doar în momentul Zilei Ispășirii, fiind o lucrare colectivă.

Da, există o lucrare progresivă asupra lor, dar aceasta urmărește să le descopere domeniile care trebuiesc „editate,” modificate sau eliminate, astfel ca Duhul Sfânt să obțină din partea lor acordul obligatoriu pentru o astfel de intervenție majoră asupra individului. Fără voia lor, printr-o decizie exprimată clar și în cunoștință de cauză, orice astfel de intervenție este imposibilă, fiind un amestec asupra libertății individului.

Există două posibilități, valide amândouă, prin care această curățire se realizează asupra poporului lui Dumnezeu în viață la acel moment. O variantă susține că restaurarea trebuie făcută în original, direct în viața omului, iar prin actualizare, aceasta se regăsește în copiile de siguranță. Cealaltă propune că ștergerea păcatelor pentru cei vii se face în copiile de siguranță aflate în cer, ca și în cazul celor morți, iar prin sincronizare modificările se transferă în originalul de pe pământ.

Eu mă simt confortabil cu oricare dintre ele, deoarece în ambele cazuri Dumnezeu și nu omul este Cel care operează schimbarea, editarea, ștergerea, curățirea, aducerea la starea inițială. Atâta timp cât ești online, „în Hristos,” nu este important dacă modificările se fac în original sau în copie. Pentru Duhul Sfânt este simplu să sincronizeze în orice direcție, să facă upload sau download de fișiere editate. Indiferent cum se face lucrarea, Sfântul Locaș va fi curățit, refăcut la starea lui inițială, și pregătit pentru locuirea deplină a Duhului Sfânt.

Prin urmare, atât sfinții din morminte cât și cei în viață sunt mântuiți printr-o singură metodă, o singură cale, calea consacrată, calea lui Dumnezeu din Sanctuar. „Calea Ta, o, Dumnezeule, este în Sanctuar” (Ps 77:13 KJV). Ambele categorii de sfinți sunt produsul lucrării începută în 1844, simbolizată de metafora curățirii din Sfânta Sfintelor a sistemului ceremonial.

Niciun sfânt al generațiilor trecute nu a fost „mântuit” înainte de 1844. Da, ei toți au murit în Hristos, ceea ce le conferă un loc în directorul din Cartea Vieții asupra căruia se vor face modificările majore ale curățirii. Cu excepția celor care au fost luați la cer în situații speciale – Enoh, Ilie, Moise – ei toți „se odihnesc” în țărână, în așteptarea momentului vindecării realizate în Sanctuar.

Ioan vede o scenă în care ei strigă la Dumnezeu, întrebând cât mai trebuie să treacă până vor putea fi chemați afară din mormintele lor. Răspunsul este interesant: „Fiecăruia din ei i s-a dat o haină albă, și li s-a spus să se mai odihnească puțină vreme, până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei” (Apoc 6:11). Pentru ei, Nunta a avut loc în 1844, și nu la data morții. Atunci li s-a dat o haină albă, de in subțire, strălucitor și curat, deși ei nu mai existau ca entități vii, fiind de mult timp la odihnă, în morminte.

Generația în viață este curățită și făcută părtașă de natură divină înainte de închiderea harului, când sunt sigilați și astfel Dumnezeu Își „sfințește” (Eze 36:23) numele prin ei, iar peste câțiva timp li se alătură, prin înviere, și sfinții generațiilor trecute, și ei fără pată, zbârcitură sau ceva de felul acesta. Din generațiile trecute

sau din cea prezentă, Dumnezeu obține un popor sfânt, curat, conectat la izvorul vieții și pătaș de natură divină, ca rezultat al lucrării creatoare desfășurată în Sanctuar. Toți au fost aduși la acest standard înalt prin operațiunea descrisă în Maleahi 3:1-3, autentica judecată, curățire, restaurare a Sanctuarului:

„Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, zice Domnul oștirilor. Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, și ca leșia nălbitorului. El va șede, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite.”

„Solul” a venit la Minneapolis, prin solia neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea, trimisă în 1888 prin frații Waggoner și Jones. Dar nu a fost luat în serios, deoarece frații nu vedeau necesitatea unei lucrări vindecătoare, de restaurare a templului inimii.

Tot ce așteaptă Dumnezeu acum este ca „poporul judecății” să înțeleagă privilegiul excepțional la care este chemat, și să primească invitația de a veni la Nunta Mielului. Mirele a ieșit din camera Lui, dar Mireasa încă zăbovește, amețită de idei confuze despre judecată, ispășire, viață fără păcat.

Invitația zace demult în cutia poștală a bisericii Laodicea, iar textul ei este simplu și concis: „Totul este gata, poftiți la Nuntă!”
